

KVINDEBLADET

• HVAD VI VIL •

UDGIVET AF

KVINDELIG FREMSKRIDTSFORENING.

Nr. 44.

Udgaar hver Søndag. Abonnement 60 Øre
pr. Kvartal foruden Postpenge. Annoncer
pr. Petitlinie eller dens Plads 10 Øre.

København, Søndagen den 1. November 1891.

IV. Aargang.

Alle Klager over Uregelmæssigheder i
Bladets Forsendelse bedes indgivet til
det Posthus, hvorfra Bladet udleveres.

Gymnastik og Arbejde.

„Hvad vi vil“ bringer saa ofte ypperlige Indlæg om Sportens store Nytte, og ingen er mere taknemlig derfor end jeg. Men det forekommer mig at være mest Købstads-Ungdommen, der tales til. Men vi her ude paa Landet, vi trænger ikke mindre til Gymnastik.

Nu stunder Vinteren med de lange Aftener til, og jeg vilde da gerne give et lille Bidrag til Gymnastikens Fremme blandt Landboerne; ti det var et *uvurderligt* Gode, om *alle*, baade Kvinder og Mænd, fik Øje for, hvilket Gode Gymnastik dog er. Hvor megen Sygdom og Ildebefindende den frier os for, og hvilket Liv og Friskhed vi fyldes med efter en rigtig „Dagsøvelse“. Alt det træge, døsig og Trætheden efter Dagens Gerning er da blæst bort, og vi føler os fornyede med friskt Mod og Kraft baade for Sjæl og Legeme. Det er ikke blot Legemet, som bliver mere smidigt og let, men *hele* Mennesket lutres, Øjet lyser og skuer videre ud; Tankerne klares og føres paa lette Vinger ud over det dagligdags, ofte ensidige Slid. Vi føler *vi lever*, og faar Lyst til at være med til ret at højne *Mennesket i os og om os*. Men vi har paa Landet et slemt Skær at overvinde, og det er den Tro, *at Arbejde kan træde i Stedet for Gymnastik*; det er denne Opfattelse, Sagen saa ofte strander paa; man mener, man faar sig rørt nok paa Landet. Ja, det kan være vi gaar nok og arbejder nok, men det er det samme Dag for Dag, og i Relen fører Arbejdet med sig, at vi gaar foroverbøjet, hvorved vi skyder *Ryggen* i Vejret og klemmer Brystkassen sammen, og dens Udvidelse er dog det *aller vigtigste* for Sundheden, og nogle Muskler har det for

strængt, andre slappes fordi de ikke bruges. Der kommer en Disharmoni over hele Personen. Derfor ser man saa hurtig Arbejderpræget: Den mer eller mindre runde Ryg og den stive, tunge Gang.

Jeg kan derfor ikke lade være at sige til Nikoline (Forfatter til „Det svage Køn“ og „Sporten“): Gør os ikke en Bjørnetjeneste ved at skrive om Sport og Gymnastik: „som det rette Middel til Legemets Udvikling, hvor ikke Arbejde træder i Stedet“. Ti det er en helt gal Opfattelse, at Arbejde *kan* træde i Stedet for Gymnastik. Og det er det, Husmoderen saa ofte mener, at hun nok skal skaffe sin Pige noget at røre sig til, saa hun ikke behøver at rende til Gymnastik. Og saa faar den unge Pige, som netop trængte saa haardt til Gymnastik — lige fuldt for Aand som for Krop — Lov til at blive hjemme. Nej, Arbejde og Gymnastik er to Ting. Gymnastiken kan vel træde i Stedet for legemligt Arbejde for den, der har en stillesiddende Beskæftigelse, eller som driver Tiden hen i Ørkesløshed, og lad dem øve den med fuld Kraft, den vil have en gavnlige Indflydelse paa hele deres Liv; men stil den endelig ikke frem som noget, der kun hører dem til. Fratag endelig ikke Arbejderen den. Bild endelig ikke hverken den nye Karl eller Pige eller Husbond og Madmoder ind, at Arbejde kan træde i Stedet for Gymnastik, saa det er Tidsspilde at gaa efter sligt. Nej, lad os raabe det ud til *alle*, at der *vindes* for alle Parter ved Gymnastikens Dyrkelse. Vi bliver langt friskere til vor Gerning, mere *levende* i det hele, saa alt udføres med Lyst og Interesse.

Katrine Pedersen.

Kristoffer Janson,

den norske Forfatter, nu Præst i Amerika, vel kendt her hjemme i Danmark fra sin Forfattervirksomhed, skriver i sit Tidsskrift „Saamanden“ under Overskrift „Hvorfor gør vi Forskel paa fattig og rig, paa Mand og Kvinde i vor Dom?“ bl. a. følgende:

„En Aarsag til det, at vi saa tit gør Forskel paa samme Synd, hvad enten den begaas af Fattig eller Rig, er den, at Omgivelserne er saa forskellige. Vi føler en større Væmmelse ved en, som drikker sig fuld paa en sjofel Knepe, fuld af Tobaksrøg og Tobaksspyt, med kvalm Luft, og som raver ud i en Rendesten, end ved en, som drikker sig en lignende Rus i Champagne i en oplyst Sal, hvor det dufter af Blomster og Parfumer, og som, i Stedet for til Rendestenen, kan transporteres ind i en fin Seng, hvor han kan sove Rusen ud. Og dog er den Synd at drikke sig fuld, den samme paa begge Steder, hvad enten Midlet er Whisky eller Champagne. Forskellen er blot, at den kanske er mere undskyldelig hos den fattige Arbejder, end hos den rige Mand. Den samme Synd gør ikke det afskrækkende Indtryk, naar den er svøbt i Skønhedens Omgivelser, men derfor bør den dømmes lige strængt.

Om jeg gik paa Gaden og saa en fillet og mørkt udseende Mand luske sig forbi, og en Ven vilde støde mig paa Albuen og sige: „Se, der gaar en af vore mest berøgtede Tyve; han er nylig kommen ud fra Straf for anden Gang;“ — ja, saa er det ganske troligt, og jeg tvivler ikke et Øjeblik. Men naar vi saa passerer en fint udseende Mand, med moderne Klæder, Silkehat, Handsker, og det mest propre, glatstrøgne Linned, og saa min Ven vilde sige: „Han der har tjent sine Penge ved at besvige Staten for mange Tusinder, han er i Grunden en Stortyv;“ — ja, saa vilde jeg uvilkkaarlig sige: „Nej, men det maa være umuligt; er du ogsaa vis paa det?“ Se, Omgivelserne har en stærk Indflydelse paa vor Tankegang og vor Dom. Den samme Forbrydelse i raa Omgivelser faar en anden og strængere Dom, end den i de fine. Vi